

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα σ' αὐτὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἑνιάκοντα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Τέσσερες Ἰουνίου,
σύμβαισι τοῦ δανείου.

Τέσσερα κι' ἑβδομήντα καὶ χίλια κι' ἑκατό,
ἀσκήσεις μέρα νύκτα σὲ Στόλο καὶ Στρατό.

Μεγάλου Ρήγα μνήμη, ποῦ τὴν δοξάζ' ἡ φήμη.

Φ.— Νάτος... ἔρχεται καὶ πάλι
μὲ κορὸν ἀστὸ κεφάλι
καὶ μὲ σιχπτερο δυνατό...
νάτος... μπρός μου τὸν κυττῶ.

Π.— Ποῖος ἐκεῖνος, ποῦ κυττᾷ;
Φ.— Κι' ἔχεις μούτρο κι' ἐρωτᾷ;
Ἐσὺ πάντοτε νυστάζεις
μ' ὅλους τοὺς σημερινούς,
καὶ τοὺς ἴσχιους δὲν κυττάζεις,
ποῦ ξυπνοὺν τοὺς ζωντανούς.

Π.— Κάνε μπρός στοὺς ἴσχιους θέσι...
Ἐγὼ φρόνιμο μαζὶ.
καὶ ποτὲ μου δὲν μ' ἀρέσει
μὲ τοὺς ἴσχιους νὰ μιλῶ.

Φ.— Τὸ μάτι σου δὲν προσκολλᾷς
Ἕλλη' στοὺς οὐρανοὺς...
κάλιο' στοὺς ἴσχιους νὰ μιλάς
παρὰ' στοὺς ζωντανούς.

Καὶ τάχα σὺ τί' κέρδισες καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ὅπου συχνὰ κουβέντιαζες' στοὺς ἴσχιους τῶν προγόνων;
Ἀριθμήσε' τὰ κέρδη σου καὶ πόσας ὠφελείας
ἐπωφελήθης μὲ σκιῶν συχνὰς συνομιλίας.

Εἶδες μ' αὐτοὺς ὠφέλεια καὶ προκοπὴ καμμία;
ὠδήγησαν τὸ βῆμα σου σὲ Κεντρικὰ Ταμεῖα;
σ' ἐκάνανε ποτὲ νὰ δῇς χιλιοφράγκου φάτσα;
ἐδάχανε' στήν τσέπη σου καμμιὰ παληοσυχνάτσα;

Φ.— Ποτέ, ποτέ δὲν μοῦ δώσαν μὴτ' ἓνα τσιγαρέτο,
κι' ἐγὼ μὲ ζώντας ἤθελα νὰ σκληραίξω μόνον.
μὰ φαίνεται τὰ μάτια μου πῶς τῶ γρουν. Περικλέτο,
νὰ βλέπουν διαρκῶς σκιὰς καὶ φάσματα προγόνων.
Φαίνεται νόσημα κι' αὐτὸ πῶς εἶναι τῆς δράσεώς,
τὸ νὰ κυττάζης τὰς σκιὰς λησμονημένης πλάσεώς.

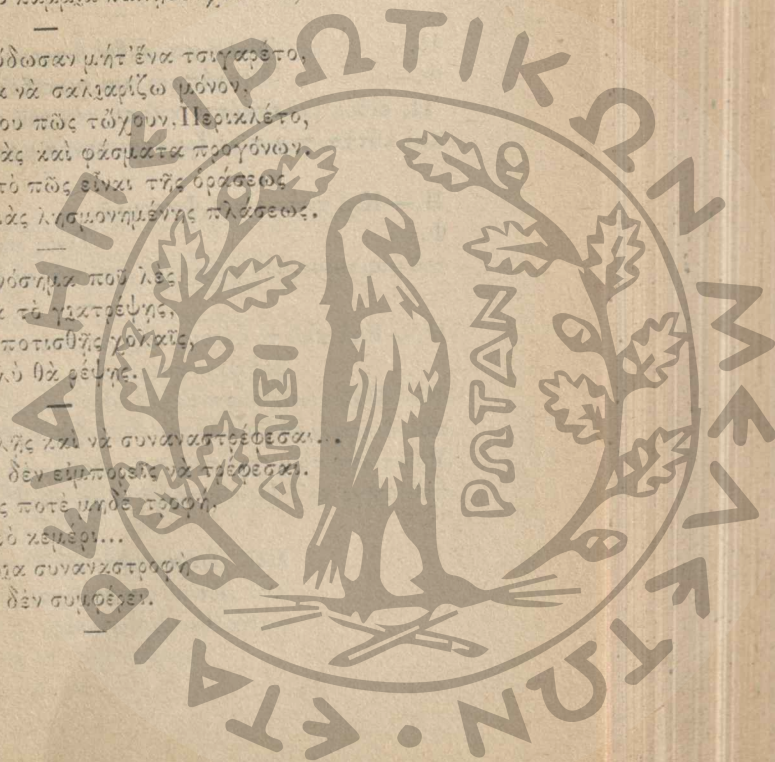
Π.— Αὐτὸ τὸ νόσημα ποῦ λές
πρέπει νὰ τὸ γιγτρύῃς,
γιατὶ θὰ ποτισθῇς γούρι,
γιατὶ πολὺ θὰ βεῖς.

Πάψε μ' ἐκείνους νὰ μιλής καὶ νὰ συναναστρέφῃς...
μ' ἄρα φρέσκο μοναχὸν δὲν εἰμπούεις νὰ τρέφῃς.

Μ' αὐτοὺς ποτὲ μὴδὲ τρώῃς,
μὴδὲ γερὸν κερρί...
μὰ τέτοια συναναστρόφῃ
καθόλου δὲν συμφέρει.

Σ' ἐκείνους δρίσκεις ἥρωας καὶ μάρτυρας μεγάλους.
Π.— Κάλιο μὲ ζώντας νὰ μιλῶ κολοκυθοκεφάλους.

Μὰ δὲν μοῦ λές τί μ' ὠφελεῖ,
μπομπουνισμένε Φκσουλῆ,
τὸ νὰ μιλῶ μὲ φάσματα
καὶ φαντασίαις πλάσματτα;

Φ.—Πόσαις φοραίς καθήμενος σὲ μνήματα προγόνων
θύμα κι' ἐγὼ δὲν ἔγινα δεινὸν κολικοπόνων.
Ποσάκις δὲν ἀπέφυγα νὰ μὴν ἰδῶ κανένα,
πλὴν ὅλαις ἢ προσπάθειαις ἐπῆγαν' στὰ χαμένα.
'Εκεῖνοι θέλωντας καὶ μὴ' ξεφύτρωναν' μπροστά μου,
κι' ἐγὼ σκιας ἀκολουθῶν δὲν ἤμουν' στὰ σωστά μου.

Ποσάκις δὲν ἠθέλησα μὲ ζώντας νὰ καθίσω
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν' Ἀνόρθωσι νὰ τοὺς συμβοηθίσω,
μὰ πάντοτε ἕνας πρόγονος' πηδοῦσε μέσ' στὴ μέση
καὶ μοῦκοθε τῆς δράσεως τὸν ζῆλο καὶ τὴν ζέση.

'Εσύ, καὶ μένε Περικλῆ, περὶ αὐτοῦ εὐτυχισμένα,
γιατὶ σκιας τὰ μάτια σου δὲν βλέπουν σὰν κι' ἐμένα,
καὶ μήτε μὲ βρυκόλακας ποτέ δὲν ἐνοχλεῖσαι,
κι' ἀπὸ τὴν δράσιν μοναχὰ τῶν ζώντων ἀπειλεῖσαι.

Π. — Σ' ἐμέν' ἀρέσ' ἡ σύγχρονος, ἡ ζῶσα Ρωμοσύνη...
ὅποιος πηγαίνει μὲ σκιας σκιά κι' αὐτὸς θὰ γίνη.
Κι' ἐκεῖνος, ὅπου καθὼς σὺ
τοιοῦτον νόσημα νοσεῖ,
πρὸς θεραπείαν πρέπει
νὰ πάρ' στὸν Γαζέπη.

Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μὲ σκιας νὰ πίνω τὸν καφέ μου,
μ' ἀρέσει νὰ δροσίζωμαι' στοὺς ἱσκιούς, ἀδελφέ μου,
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐταῖς τῆς κάψαις,
χωρὶς νὰ μὲ φλογίζουε πολλῶν συγχρόνων κλάψαις.

Μ' ἀρέσει τὰ μεσάνυχτα, καὶ μένε Περικλέτο,
σκιάς πατέρων νὰ καλῶ κι' ἐγὼ σὰν τὸν' Ἀμέτο.
Μ' ἀρέσει τὸ μυστήριον, ποῦ σὺ τὰ κοῦς καὶ φρίττεις,
μ' ἀρέσει νὰ σκιαμαχῶ σὰν νέος' Ἀδδ' ἡρίτης.

Καὶ τώρα πάλι μὲ σκιά, σκιά μεγάλου κόσμου,
ἐθαύμωσε τὸ φῶς μου.

Π.— 'Εγὼ δὲν βλέπω τίποτα...
Φ.— Μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου,
καὶ μὲ τὰ μάτια δὲν' ἔμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῆς ἐμπρός σου.

Αὐτὴν τὴν κάνεις μὲ τὸν νοῦ
καὶ μὲ τὴν φαντασία,
καὶ φάνεται σὰν οὐρανοῦ
κι' ἀγγέλων ὀπτασία.

Π.— 'Μίλα καλά, βρέ Φασουλῆ.
Φ.— 'Αστράπτει καὶ φωτοβολεῖ.
'Ὡς εἶδος τηλεσκόπιο καὶ σὺ τὸν νοῦ σου κάνε
καὶ κύττα τὴν πῶς ἔρχεται κοντά μας, λαοπλάνε.

Π.— Καὶ τίνος εἶναι, Φασουλῆ;
Φ.— Τίνος' ῥωτᾷς; ἐκεῖνου
τοῦ μάρτυρος, τοῦ μαχητοῦ, τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου.

Π.— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις τάχατε; καὶ ποῖος αὐτὸ σοῦ τῶπε,
βρέ φαντασιοκόπε;
Φ.— Μοῦ τῶπαν κενόταφια, μοῦ τῶπανε κοσμήματα,
ποῦ δικεφάλων ἀετῶν τὰ' στύλιζαν ἐμβλήματα.
Μοῦ τῶπε τὸ μνημόσυνο τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
ποῦ' πῆγε κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸν' Ἐντοῦ τὸν Γάλλο.

Μοῦ τῶπαν πατριῶται μας,
μοῦ τῶπαν στρατιῶται μας,
καὶ κάθε κορδωμένους.

Μὰ καὶ τοῦ Πῶπ τῶν' Ἀθηνῶν
μοῦ τῶπε λόγους συγκινῶν
καὶ λόγους ἐμπνευσμένους.

Μοῦ τῶπανε κορμολογισαῖς,
ποῦ τῆς δοξάζεις, μῶμο,
μοῦ τῶπανε' στῆς' Ἐκκλησιαῖς,
μοῦ τῶπανε' στὸ δρόμο.

Μοῦ τῶπαν σήμαντρα βαρειά,
μοῦ τῶπανε καμπαναριά,
καὶ πλῆθος ἐπισήμων
καὶ τόσων ἐριτίμων.

Μοῦ τῶπαν κι' ἄλλοι μὲ στολή,
μοῦ τῶπανε καὶ ψεύταις,
μοῦ τῶπανε κι' ἀρματοῦλοι
καὶ σύγχρονοί μας κλέφταις.

Μοῦ τῶπε κόσμος καὶ ντουιζᾶς, ποῦ' μούσκειε' στὴ ζέση
μόνον ὁ Μπέης ὁ Χαλῆλ' σ' ἐκεῖνο δὲν παρέστη,
καὶ λέν πῶς εἶναι πιθανόν, βρέ Περικλῆ ζαγάρι,
νὰ στείλ' ἡ Πύλη καὶ γι' αὐτὸ μὲ νύτα' στὸν Γρυπάρη.

Μοῦ τῶπε κάθε παλαιὸς τοῦ γένους Στρατηλάτης,
καὶ θρύλοι χρόνων ἱεροί,
μὰ κι' ἀσπροφόρα λιγερή,
ποῦ κρῖνοι μοσχομύριζαν' στὰ κρινόδακτυλά της.

Καθεμιά φωνὴ μοῦ τῶπε,
Περικλέτο λογοκόπε,
μὰ κι' ἡ χέρα τοῦ Λευτέρη,
ποῦ πιασε τοῦ Πῶπ τὸ χέρι,
κι' εἶπε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο:
τύπασα καὶ δὲν τὰ φῖνω
μὰ τὸν' Ἀγιο Κωνσταντῖνο.

'Ἡ χειραψία τοῦ Κρητὸς κατέπληξε τὰ πλήθη...
Π.— Ἀλήθεια τὸ Πολίτευμα πῶς τώρα κατελύθη,
κι' ὁ Βασιλεὺς πῶς θὰ χρισθῇ Μονάρχης τρισμακάριος,
κι' ὁ Βενιζέλος Ἀῖρενταλ καὶ Χόλβεγκ Καγκελάριος;

'Πές μου δὲν τὰ μαθεῖς αὐτά,
ποῦ κάνουν, Φασουλῆ,
κάθε μιστὸ νὰ σταματᾷ
καὶ νὰ παραλαλῇ;

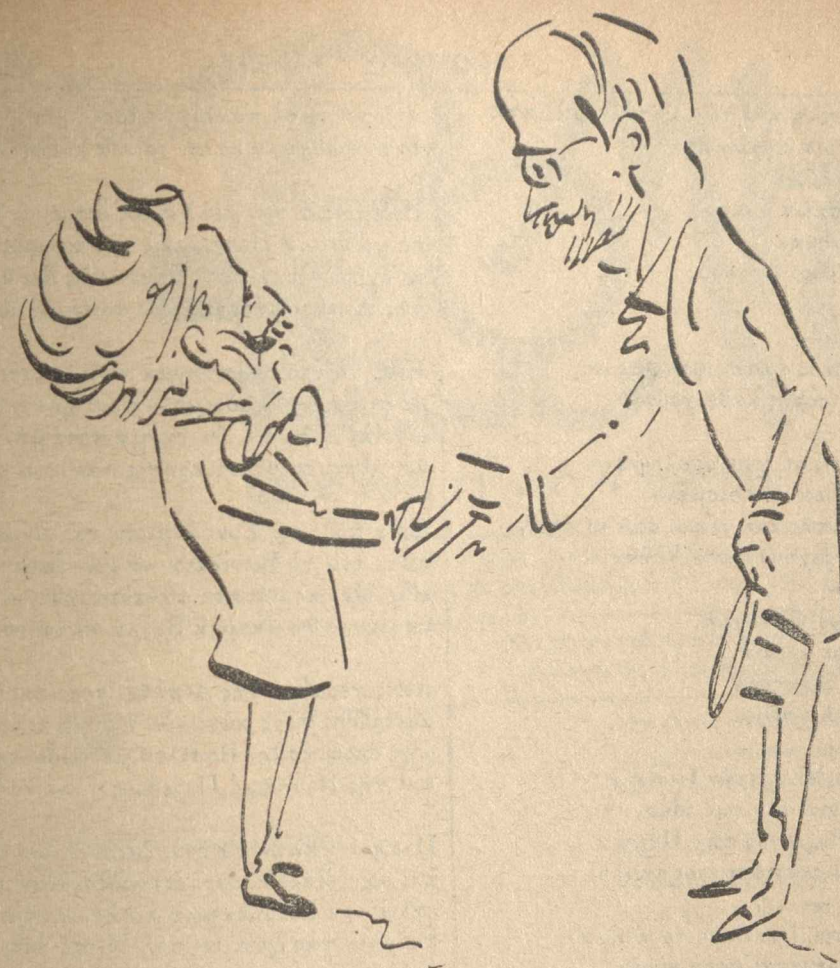
'Αλήθεια πῶς δεσποτικῶς ὁ Κρῆς θὰ διευθύνῃ
κι' ὅλων ταῦτά μὲ τὴν πυγμὴ θὰ γίνουν τελατίν;

'Αλήθεια πῶς θ' ἀνατραποῦν
αὐτὰ τὰ καθεστῶτα;
ἀλήθεια πῶς θὰ μᾶς κυποῦν
χωρὶς θεσμούς σὰν πρῶτα;

'Αλήθεια πῶς θὰ ψάλωμε Μονάρχην καὶ Δικτάτορα;
Φ.— 'Εγὼ κυττάζω, Περικλῆ, μὲγάλον Ἀυτοκράτορα.

Π.— Δὲν ξέρεις νὰ νὰ μοῦ' πῆς,
μυαλὸ ξεβιδωμένο;

Μὲ τᾶλογο τῆς ἀστραπῆς
τὸ χρυσοσελωμένο
τὸν βλέπω πάλι νὰ περνᾷ
κάμπους, λαγκάδια καὶ βουνά.

Χειραψία φιλική
προφανῶς σημαντική.

Σκιά μεγάλη ξαναπροδάλλει.

Π.— 'Ακουσε, μωρέ, κι' ἐμένα,
ξέχασε τὰ περασμένα,
λέγε μου γιὰ τὰ παρόντα.
Φ.— 'Ὡ σκιά μεγάλη, βρόντα.

'Ακου ποδοβολητό,
καὶ φωνᾶς κι' ἀλλοτρίο.
Π.— Δὲν ἀκούω, Φασουλῆ.
Φ.— Τέτοιος πούσαι, τί ν' ἀκούσης.
Π.— Λέγε μου γιὰ τὴν Βουλὴ
κι' ἄφησε τὰς παρακρούσεις.

Φ.— Νάτος νάτος...
Π.— Ποιός;
Φ.— 'Εκεῖνος
ὁ παλῆς ὁ Κωνσταντῖνος.

Π.— Δὲν βλέπεις τὸν Πρωθυπουργό, δὲν βλέπεις τὸν Λευτέρη,
ποῦ' πῆγε καὶ στὸ Λαύριο κι' ἔφαγε' στοῦ Σερπλερῆ,
κι' ἀντήχησε κι' ἐκεῖ λαοῦ τρανὸν μεγαλυνάριον
γι' αὐτὸν τὸν Καγκελάριον;

Φ.— Νάτος νάτος... προχωρεῖ,
καὶ βροντοῦν ἀρματοῦσαις,
καὶ παλληκαριῶν χοροὶ
μὲ χιονάταις φορεσιαῖς.

Τὴν σκίαν ἐκεῖνην βλέπε, τὴν σκίαν ἐκεῖνην θρα...

Π.— Δὲν μοῦ λές γιὰ τὸ τραπέζι τῶν Φιλελευθέρων τώρα,
ποῦ' στὴν Κηφισιά θὰ γίνη καθὼς λένε ρεφενέ,
μὰ γι' Ἀυτοκράτορα ἱσκιούς μοῦ' μιλᾷς, ἐλκεσινέ;

Φιλελευθέρων χορηγῶν θαλίαν περισσή...
δὲν εἶσαι φιλελεύθερος νὰ πᾶς νὰ φᾶς καὶ σὺ,

καὶ μὲ κρασοκατάνυξιν ν' ἀκούσης τὰς δηλώσεις
φιλελευθέρων γλώσσης;

Μὴ περὶ Ρώμης μοῦ λαλῆς, μὰ περὶ Ρωμοσύνης.
Φ.— 'Ὡ! νὰ τὸ τετρακόλιον τῆς Ἐκκλησιαῖς ἐκεῖνης.
Προσεύχεσαι γονυκλινῆς
'μπρός σὲ βωμοὺς ὁσίους,
καὶ χαιρετᾷς τοὺς εὐγενεῖς
καὶ τοὺς Γενουησίους.

Π.— Δὲν προσέχεις σ' ἐνα κι' ἄλλο τῆς ἡμέρας γεγονός;
γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο δὲν μοῦ λές καμιά σου σκέψη;
δὲν κυττάξεις, καραγκιζῶς, πόσοις κόσμος κεχηνῶς
στομαχιῶν φιλελευθέρων παρακολουθεῖ τὴν πέψη;

Φ.— Σὰν ἥρωα καὶ μάρτυρα σὲ βλέπω' στὸν ἀγῶνα σου,
θάνατος, πτώσις, κοπετός,
κι' ἕνας δικεφάλος αἰτῶς
ἀπάνω' στῆς φτερούγαις του σήκονε τὴν κορῶνά σου.

Π.— Μὴ γάνεσαι, βρέ Φασουλῆ, μὲ τὰ παραλήρηματά
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστικά φαντασιοκοπήματά.
'Εσύ δὲν ἐγεννήθηκες νὰ ψάλλῃς τέτοια δράματα,
μὰ μόνο γιὰ τοὺς τωρινούς νὰ κἀῖς θυμάματα.

Φ.— Σὲ βλέπω καὶ στὸν Ὀλυμπο καὶ σὲ ψηλαῖς ραχοῦλαις,
σὲ βλέπω νὰ ὀρσίξεις σὲ κρυεῖς βρυσοῦλαις.

Πετᾷς ἐδῶ, πετᾷς ἐκεῖ,
παντοῦ, σκιά Βασιλική,
σὲ βλέπω νὰ προδάλεις.

Διαβλῆναις κι' ἀπὸ ρεμματιαῖς,
ποῦ' πλῆθησαν λαβωματιαῖς
παλληκαριῶν μεγάλης.

Π. — Είμαι ντροπή σου, Φασουλῆ, καὶ τώρα στὰ γεράματα
νὰ βλέπης τέτοια πράγματα.

Φ. —
Ἀκούω καὶ βοσκῶν αὐλοῦς
νὰ κελαῖδουν γλυκά...
σὲ βλέπω μέσ' ἀπὸ δαυλοῦς
κι' ἀπὸ πυρπολικά.

Π. — Ἀλήθεια δὲν κουράστηκες ἀκόμη, φαμφαρόνο,
στὴν ἴδια νότα τακτικά νὰ ψάλης κάθε χρόνο;

Φ. — Μὲ τῆλογο τῆς ἀστραπῆς τὸ χρυσοσελωμένο
διάβαινε δρόμο σκοτεινὸ κι' αἱματοποτισμένο.

Π. — Μὴ βλέπης ἄλλο γ' ἀστραπῆς καὶ τώρα σὰν κι' ἐκεῖνα,
μὰ βλέπε ταυτόκίνητα, ποῦ τρέχουν στὴν Ἀθήνα.

Δράμι μισαλό, βρέ Φασουλῆ,
δὲν σοῦβαλαν τὰ χρόνια...

Φ. —
Ἐστὴν ἀσημένι Ἀνατολὴ
λαμποκοποῦν τὰ χρόνια.

Ρόδα πατεῖς, ποῦ βγαίνουνε κι' ἐκεῖ στὴν Ἰουδαία,
καὶ χρόνια τῆς Ἀνατολῆς, χρόνια σὰν τὴν ἰδέα,
ὅπου σ' ἐσώρρασε νεκρὸ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη
καὶ βάρβαροι σ' ἐσπάραξαν καὶ φρενιασμένοι σκύλοι.

Μήτε σταυρός, μήτ' ἕνα φῶς στοῦ Βασιλῆα τὸ μνημα,
μὰ φῶς ἀπὸ τὸν ἔσκιο σου σκορπιέται στὸν αἰῶνα,
φῶς στὴν ἐλεύθερη στεριά, στὸ σκλαβωμένο κύμα,
φῶς ἔγινε τὸ σκῆπτρο σου κι' ὁ θρόνος κι' ἡ κορῶνα.

Μὲ τούτη τὴν ἀναλαμπή, μ' αὐτὸ τὸ φῶς ἀκόμη
μαύρης σκλαβιάς φωτίζονται σκοτεινιασμένοι δρόμοι.
Μ' αὐτὸ τὸ φῶς καὶ σήμερα τόσαις ψυχαῖς μεθάνε,
κι' ἀκόμη κελαῖδουν πουλιά,
μαρμαρωμένε Βασιλῆα:
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θάνατοι.

Π. — Ἐσὺ κύτταζε σκιαὶς κι' ὀλοένα παραλάλει...
ἐγὼ πάω στῆς Διπλῆς τὴν Πρεσβεία τὴν μεγάλη,
ποῦ μὲ φράκκο κι' ἐπισήμως θ' ἀνγγεῖλῃ στὴν Κορῶνα
πῶς τελείωσε τὸν μέγαν τοῦ Συντάγματος ἀγῶνα.

Ἐστὸν Ἀνάκτα μετὰ στολῆς πάει Πρεσβεία τῆς Βουλῆς.

Ἐστ' Ἀνάκτορα λοιπὸν ὡς εἶδος Πρεσβευταί
ἐπ' ἦγανε πρῶτ' ἀμφοῖς Βουλευταί,
κι' ὁ Βασιλῆας ἐδέχθη τοὺς Πρέσβεις μὲ καρδίαν,
καὶ γελαστός τοὺς εἶπε: καλῶς στα τὰ παιδιὰ.
Κι' ἐχάρηκαν κι' ἐκεῖνοι, κι' εἶπαν στὸν Κορῶνα
αὐτὰ τὰ παρακάτω:

Μετὰ τὸσαῦτα βόσκανα, ξενύκτια, ξημερώματα
καὶ τόσα ξεθεώματα,
θαυμάζομεν ἀληθινὰ πῶς μὰς βαστοῦν τὰ κόττα,
θαυμάζομεν τὴν ἀντοχὴν τῆς σιδηρᾶς μας φύσεως,
καὶ πῶς ἐδῶ μ' ἐσώσαμε νὰ ληθοῦμε μὲ καρτόττα
τὸ τέλος ν' ἀνγγεῖλωμεν τῆς Ἀναθεώρησεως.

Συνετελέσθη γεγονός ἱστορικὸς μεγάλο,
ἐθεωρήθη τὸ παλὸν κι' ἔγινε Σύνταγμα ἄλλο.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν οἶον,
ἀνὸ πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

κι' ἐπάνω σὲ παννύχιον ἱστορικὸν ἰδρῶτα
ἐστερεώθησαν καλὰ τὰ νέα καθεστῶτα.

Βεβαίως ὁ τοῦ μέλλοντος ἱστορικὸς θὰ γλύψῃ
σὲ μάρμαρα Πεντελικὰ τὰς κορυφὰς τὰς πρώτας,
κι' ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν πῶς δὲν θὰ παραλείψῃ
τῆς Ἀναθεώρησεως τοὺς συνεχεῖς ἰδρῶτας.

Εἴθε τὸ νέον Σύνταγμα νὰ μὰς κατευοδῶσιν
μὲ σκάφος οὐριοδρομοῦν πρὸς γῆν ἐπαγγελίας,
εἴθε κι' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα ποτὲ μὴν τὰ κορδῶσιν,
μὰ νᾶναι πάντοτε κρηπίς λαοῦ καὶ βασιλείας.

Εἴθε πρὸς τὰ Συντάγματα τὰ νῦν καταλυθέντα
ποτὲ τοῦ τὸ Βασιλείον νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ,
εἴθε, Μεγαλειότατε, τὰναθεωρηθέντα
νὰ μὴν ἐλθῇ καμμιὰ Βουλὴ νὰ τὰναθεωρήσῃ.

Λαὸς γεραίρει τῆς Διπλῆς ἱστορικᾶς θυσίας,
ἀφιερῶν πρὸς αὐτὸν ὅλ' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς τῆς,
μήτ' ἐκουράσθῃ, Βασιλεῦ, μὲ κωδωνοκρουσίας
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ καὶ κωδωνοκρούστῃς.

Πνεῦμα γαλήνης στοὺς Διπλοὺς δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ,
καὶ μὴτ' ἐξερεθίζοντο πληρεξουσίων μούραις,
καὶ μόνον ἔπερναν φωτὰ καὶ νταῖδες νέοι,
ποῦχουν τὰ σῆμα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημοκουμπούρας.

Εἴθε κι' ἐμὰς ὑπομονὴ νὰ μὰς κρατύν' Ἰώβειος,
εἴθε καὶ στὸ διπλάσιον κάθε μισθὸς ν' αὖξῃσιν,
εἴθε στὸ μέλλον νὰ γενῇ κι' ὁ Βουλευτὴς ἰσόβιος,
κι' ἰσόβιον νὰ δίδεται βουλευτικὸν μπαξίσι.

Εἴθε τὸ νέον Σύνταγμα δαφνῶν νὰ στρώσῃ στρῶμα
μὲ πῦρ ζωογονούμενον φιλελευθέρου πνεύματος,
καὶ νῦν γιὰ φρέσκο Κηφισσιὰς ἀνοιξώμεν τὴν στόμα,
κι' ἀμέσως πληρωθῇσεται φιλελευθέρου γεύματος.

Εἶπαν αὐτά, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἐπαίνων ἀφειδίαν
τοὺς συνεχάρη καὶ μὰζι κι' ἕκαστον κατ' ἰδίαν.
Ἐξῆρς τὸ κατόρθωμα φειδῶς κι' ὁ Κορῶνας,
καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν κι' αὐτὸς ἐπανηγύρισε,
κι' ἀγῶνες ἀντημεῖφθησαν, καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Στράτος
ἐπῆγε Πρόεδρος ἀπλοῦς καὶ Ταξιάρχης γύρισε.

Κι' ἐπ' ἀνέκαμψαν οἱ Πρέσβεις, κι' ἀπ' ὀπίσω παρευθὺς
κόσμος πῆρε τῆς καρτότσας μὲς στὸ ντάλα μεσημέρι,
πλὴν ἐκεῖ κι' ὁ Περικλῆτος κατὰ τύχην εὐρεθείς
ἐξεφώνιζε φρενήρως: βάρκα πίσω καροτσέρη.

Καὶ ἀμφοῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκδόσις Εἰδυλλίων τοῦ παλὰ Θεοκότου,
μετάφρασις ἀρίστη Πολέμη τοῦ γένιτου.
Μόνον κανδύλι τέλει, μόνον Μουσῶν ξεφτερί,
μ' ἔπαυσε στῶν δαυκῶν τοὺς χρόνους νὰ μὰς φέρῃ.
Ἦναι τ' Ὀρεγγὸν τὸ Πόρτλαντ, μὲς στὴν Ἀμερικὴ,
ὁ ὅλτα Ράικτσάνης, πασίγνωστός ἐκεῖ,
ἐπῆγε Προκτορεῖον φύλλον Ἑλληνικὸν
καὶ Ἑδωλοπολεῖον πολὺ σημαντικόν.